

Men før jeg når tilbage til den her situationsrapport, der er forelagt, fra den 16. maj 2008, som meget nøje beskriver den katastrofe af ubeskriveligt, umenneskeligt format, vil jeg sige, at vi med forslaget til vedtagelse forhåbentlig ikke kun skal bestræbe os på, men også sikre, at vi får nødhjælpen frem til de katastroferamte mennesker i Burma.

Vi skal bestræbe os på at blive bedre til at lægge pres på lande, hvis styrer tager deres befolkning som gidsler. I situationer som den her i Burma vil jeg sige, at gør vi intet, kan det ske igen, at nødhjælpsarbejdere og organisationer ikke kan rejse frit ind i katastroferamte områder med den nødhjælp, som vi alle ved er så nødvendig. Det, der foregår, er i sig selv en katastrofe og helt uacceptabelt. Som rapporten beskriver, er der flere millioner mennesker, som har brug for akut nødhjælp. Danmark og danske organisationer yder allerede deres bidrag ved at sørge for rent drikkevand, sanitetsforhold, presseninger, tæpper, myggenet og meget mere. Men vi ved også, at styret i Burma er meget tilbageholdende med at tillade indrejse for nationale organisationer og andre.

Derfor støtter Dansk Folkeparti fuldt ud det forslag til vedtagelse, som nu foreligger, og som drejer sig om at støtte de initiativer, som vil sikre den frie humanitære adgang til Burma og bidrage til FN's, Røde Kors', ngo'ernes og nabolandes bestræbelser på at hjælpe det burmesiske folk.

Kl. 13:42

Formanden:

Tak til fru Tina Petersen. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Næste ordfører er hr. Steen Gade.

Kl. 13:43

(Ordfører)

Steen Gade (SF):

Som andre har sagt, er katastrofen meget stor, og den er blevet forstærket af det militære diktatur, der helt uacceptabelt har stillet sig hindrende i vejen for den nødvendige nødhjælp. Som andre har sagt det, er vi oppe på en vurdering af, at 2,4 millioner mennesker har behov for nødhjælpen og over halvdelen af dem akut.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at det først fornødne i en sådan situation er at sikre fri adgang for massiv og tilstrækkelig humanitær hjælp – det er mad, det er medicin, det er rent drikkevand – og bruge de kanaler, som findes internationalt, og som har chancer for for alvor at slå igennem. Det er FN's Verdensfødevareprogram, det er Røde Kors m.fl. Der skal vi så som

Danmark og som EU bidrage maksimalt med nødhjælp og økonomisk bistand til nødhjælp på alle niveauer. Jeg har sagt i en kommentar til hr. Karsten Lauritzen, at jeg synes, vi skal behandle den her katastrofe med lige så stor alvor, som vi behandlede tsunamien, og derfor skal vi altså også være villige til at bevilge lige så store beløb som dengang. Jeg vil også spørge udviklingsministeren, om hun er villig til at tænke i de baner, når hun nu rejser til Rangoon på søndag – og ros til udviklingsministeren, fordi hun selv tager derved, for det viser noget om engagementet, og det er jeg rigtig, rigtig glad for.

Men vi må op på et niveau, der er alvorligt og kan sammenlignes med den indsats, vi gjorde ved tsunamien. Så skal vi presse regimet. Noget af presset har jo hjulpet. Jeg er fuldstændig enig i det, udenrigsministeren sagde i sin redegørelse. Presset er politisk, men presset har jo for enden massive sanktioner rettet direkte mod generalerne og deres egne personlige og økonomiske interesser. Men lige nu er det jo ikke det, der står i fokus. Det er jo en Burmadiskussion, og den har vi jo haft også i Udenrigsudvalget, mens jeg var formand i sidste valgperiode, vi har haft høringer, vi har haft EU-indsatser, og Danmark har faktisk kæmpet for, at også olie blev omfattet, som hr. Frank Aaen sagde. Så vi er jo enige i det her Folketing om, at olien også skulle være omfattet af sanktionerne.

Lige nu er det bare en anden dagsorden, der er, og derfor synes jeg, det er vigtigt at understrege det, der siges i det her forslag til vedtagelse, nemlig at det er en humanitær katastrofe, og at det er det, der må stå i fokus for de beslutninger og den vejledning, vi lægger til regeringen i det forslag til vedtagelse, vi har i dag.

Det er opmuntrende, at der er donorkonferencen på søndag, og det er opmuntrende, at Ban Ki-moon kommer til Rangoon, og det er opmuntrende, at Verdensfødevareprogrammet nu ser ud til at være rimeligt inde, men der skal meget mere til, og vi må bruge alle de kanaler, der måtte findes, ASEAN, Røde Kors osv., det er det, der må stå i fokus for vores indsats.

Så vil jeg sige, at jeg havde en lille ordveksling med hr. Karsten Lauritzen fra Venstre om også at fokusere på at hjælpe oppositionen – sådan kan jeg vel oversætte det. I den nuværende situation mener jeg faktisk, at det er relevant og vigtigt, og at vores bistand – som ikke er særlig udbygget med oppositionskræfter på begge sider af grænsen – faktisk bør udbygges, samtidig med at vi giver den her massive nødhjælp.